

Ν. ΣΟΖΕ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματεσίου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλι ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάρσιον Γαρ Ανρίνον. — Βασβολὸδ Κρεστόβακη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάρσιος Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου — Α. Schneggans: ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ. — Γ. Δ. Ξενοπούλου ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐκτάκτου πλοκῆς μυθιστορήματος τοῦ γάλλου συγγραφέως Ἐμμανουὴλ Γονζαλές, ὑπὸ τὸν τίτλον

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, πλὴν τῶν περιεργωτάτων καὶ δραματικωτάτων ἐπεισοδίων, μεθ' ὧν ἀείποτε κοσμεῖ τὰ ἔργα αὐτοῦ ὁ συγγραφεὺς, ἔχει καὶ τὴν χάριν νὰ μεταφέρῃ τὸν ἀναγνώστην εἰς ἄλλην ἐποχὴν, ἀπομεμακρυσμένην, νὰ ἐξελίσῃ πρὸ αὐτοῦ ἕτερα, ἀρχαιότερα ἤθη καὶ ἔθιμα, νὰ ἀπεικονίσῃ ζωηρότατα γνωστὰ πρόσωπα, διότι τὸ νέον μας εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα κέκτηται καὶ ἱστορικὴν ἀξίαν.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου μας μυθιστορήματος, θὰ ἐπικροτήσωσιν οἱ ἀναγνώσται πάντες τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Πλεμόν, ἀκατανικήτως προσελκυόμενος, προέβη κατὰ ἓν βῆμα πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣν τοσοῦτον εἶχεν ἀγαπήσει.

Διωλίσθησε βραδέως, λίαν βραδέως, κρατούμενος διὰ τῆς χειρὸς ἐκ τῶν ἐκεῖ πεφυτευμένων ἰτεῶν πλησιάζων ὡς παιδίον, τὸ ὅποσον τρέμει μὴ ἀποπτῆ τὸ χρυσοπτέρυγον ἔντομον, ὅπερ καταδιώκει.

Ὅχι, δὲν ἀμφέβαλλε πλέον· δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ.

Ἦτο ἐκείνη· ἦτο πράγματι ἐκείνη.

Τὴν ἔψαυσ σχεδὸν ἂν ἤθελε νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρά του. Ἡ πνέουσα ἐκ τοῦ πελάγους αὖρα ἔφερε πρὸς αὐτὸν τὴν ἀναπνοὴν τῆς.

Ὁ Πλεμόν συνεκράτησε τὴν ἐτοίμην νὰ ἐκφύγῃ ἐκ τῶν χειλέων του κραυγὴν.

Ἡ Λευκὴ ἐλάλει. Ὡμίλει πρὸς τὸν ἕνα τῶν νεκρῶν, ὃν εἶχε γνωρίσει, ὡμίλει πρὸς τὴν μητέρα.

— Ἀπόδωσέ μου τον! ἔλεγεν· ἐθρήνησα, ἐξηγνίσθην. Τὸ γνωρίζεις καλῶς σύ, ἦτις τώρα δύνασαι τὰ πάντα νὰ βλέπῃς· γνωρίζεις καλῶς ὅτι τὸν λατρεύω, ὅτι αἱ νύκτες μου παρέρχονται ἐν ἀγρυπνίᾳ, ὅτι εἰς τὰ χεῖλη μου δὲν ἀνατέλλει τὸ μείδιμα. Ἀπόδωσέ μου τον! Κάμε ὥστε νὰ μου ἀποδοθῇ. Ἐδῶ εἶνε, τὸν εἶδα. Μητέρα μου, σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι πολὺ ἐθρή-

νησα, ὅτι ἐξηγνίσθην. Ἀπόδωσέ μου τον!

Τότε ὁ Πλεμόν ἤσθάνθη τὴν κεφαλὴν του κλονιζομένην. Λυγμὸς ἀνήλθεν εἰς τὸν λάρυγγά του ἀποπνίγων αὐτόν. Δὲν ἐδίστασε πλέον.

Ἀποτόμως ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κρύπτῃς του.

Ἐκείνη ἐστράφη... καὶ τὸν εἶδεν...

— Ἄ! εἶπε κλονιζομένη.

Αἱ ἀγκάλαι τοῦ ἀξιωματικοῦ τὴν ὑπεδέχθησαν. Ἡ καρδία του μὲ τοὺς σφοδροὺς παλμούς της τὴν ἀνεκάλεσαν ἐκ τῆς λιποθυμίας, ἣν προὔξενησεν αὐτῇ ἡ αἰφνίδιος ἐμφάνισις τοῦ φιλάτου της.

Ἡ συνέντευξις των ὑπῆρξεν ἄφωτος.

Τίνες λόγοι ἠδύναντο ν' ἀπαγγελθῶσιν εἰς παρομοίαν στιγμὴν;

Προσέβλεψαν ἀλλήλους φρικιῶντες. Οὐδὲν ὑφίστατο πλέον δι' αὐτούς. Ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ ἀγαλλιάσει των ὑπολαθάνουσα ἀνησυχία τις. Δὲν ἐτόλμων νὰ συνέλθωσιν εἰς ἑαυτούς, προτιμῶντες ἢ πλάνη ἐκείνη, ἂν ἦτο πλάνη, νὰ λήξῃ μετὰ τῆς ζωῆς των. Χαύνωσις ἠδονικὴ τοῦ λογισμοῦ τοὺς ἐκῆλει. Ἡσθάνοντο τὴν εὐφρόσυνον ἠλιθιότητα τῆς ἀναρώσεως, ἣτις ἐπακολουθεῖ τοὺς σφοδροὺς κλονισμούς.

Περίξ αὐτῶν ἡ φύσις ἠγαλλία. Τὸ σκιερὸν πράσινον χρώμα τῶν ἐπιταφίων δένδρων, τὸ θρηνώδες φύλλωμα τῶν ἰτεῶν, ἡ ἐπάργυρος κόμη τῶν αἰγείρων, ἐκινούντο μετὰ τῆς αὐτῆς χαρᾶς. Ἦττον βαθύς ἦν ὁ θόρυβος τῶν κυμάτων, ἦττον γλυκὺς ὁ ψίθυρος τῶν φυλλωμάτων ἀπὸ τὸ βλέμμα δι' οὐ αἱ δύο των ψυχαὶ ἀνεζήτουν ἀλλήλας συνενούμεναι.

Ὁ Πλεμόν ὑπεστήριξε τὴν Λευκὴν ἐπὶ τοῦ ὄμου του, ἐνῶ ἡ δεξιὰ του χεῖρ ἐκράτει ἀφοτέρας τὰς χεῖρας τῆς συντρόφου του. Αὐτὴ δὲν ἐκινεῖτο, δὲν ἐσειέτο καὶ τὰ χεῖλη της, διανοιγόμενα ὑπὸ τοῦ μείδιματος τῆς ἐκστάσεως, ἀκόμη δὲν εἶχον κλεισθῆ.

Τέλος ἐλάλησεν.

Ἡ φωνὴ της ἐξῆλθε μελωδική, πλήρης ἀγνωστῶν ἀναπάσεων.

— Μὴ φύγῃς, ἔλεγεν αὐτῇ, μείνε! Εἶνε τόσον εὐχάριστος ἡ συνάντησίς μας, Φριδερίκε, δὲν εἰζεύρω ἂν ζῶ ἢ ἂν ἐζῆσα. Μὴ μὲ ἀφυπνίσῃς, φίλτατέ μου· παράλαβέ με μαζί σου. Δὲν θέλω νὰ σὲ ἀφήσω πλέον. Φοβοῦμαι τὴν αὖριον, φοβοῦμαι καὶ αὐτὴν τὴν παροῦσαν ὄραν. Ὅχι πλέον ἀποχαιρετισμοὶ καὶ ἀποχωρισμοὶ· ἡμεῖς οἱ δύο εἴμεθα μόνον εἰς τὸν κόσμον. Ἐγὼ πάντοτε σὲ ἠγάπησα, πάντοτε, πάντοτε. Καὶ σὺ ἐπίσης πάντοτε μὲ ἠγάπησες καὶ μὲ ἀγαπᾷς ἀκόμη, ἀφοῦ ἐπανῆλθες ἐδῶ. Ὑπῆρξεν παράφρων, τὸ γνωρίζεις· ὑπόθεσον ὅτι ἤμην νεκρά. Ἀλλὰ τώρα εἶμαι ζῶσα. Δὲν θ' ἀποθάνω πλέον ποτέ, ποτέ!

Αὐτὸς τὴν ἤκουε καὶ ἐπληροῦτο ἡ ψυχὴ του ἐκ τοῦ ἄσματος ἐκείνου καὶ ἐκορέννυτο ἐκ τῆς ἀρρήτου μέθης. Τέλος ἀπήνησεν:

— Λευκὴ, Λευκὴ! ναι, θὰ σὲ παραλάβω, θὰ σὲ φυλάξω. Οὐδὲν πρέπει πλέον νὰ μᾶς χωρίσῃ. Τὸ εἶπες σύ, ἂν εἶνε ὄνειρον, ἄς παραδώσωμεν εἰς αὐτὸ πάσαν μας

τὴν ὑπαρξιν. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ θέσῃ τέρμα εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν ὄραν ταύτην καὶ νὰ κοιμηθῶμεν ἐδῶ τὸν ὕστατον ὕπνον, ἐπὶ τῆς γῆς ἔνθα ἤλομεν ἀμφοτέροι νὰ προσευχηθῶμεν.

Ἐἴκοσι βήματα ὀπισθεν αὐτῶν, παρὰ τὸν γηραιὸν φύλακα ἐκπληκτον, δύο ἄνδρες ἴσταντο ἀκίνητοι εὐσεβάστως, μὴ τολμῶντες κἂν ν' ἀνακοινώσωσι πρὸς ἀλλήλους τὰς ἐντυπώσεις των μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς καὶ ὄμως λάμποντας ἐκ χαρᾶς διὰ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων, οὓς ἠγάπων. Ὁ Ζιλδὰ καὶ ὁ γέρον Λεοννέκ ἐσίγων, ἀλλ' ἡ βιαία πνοὴ τοῦ στήθους των ἤρκει ὅπως φανερώσῃ τὴν συγκίνησίν των.

Ἐν τούτοις ἐπῆλθεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ Πλεμόν συνησθάνθη τὴν ὄραν καὶ τὸν τόπον ἔνθα εὐρίσκοντο.

Τρυφερώτατα εἶπεν αὐτῇ:

— Πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν σήμερον, φίλτατη μου. Αὖριον θὰ σ' ἐπακνεύρω, αὖριον... καὶ διὰ παντός!

— Νὰ ἀποχωρισθῶμεν! ἐπανέλαβεν αὐτὴ φρικιωσα.

Ὁ Πλεμόν ἔδειξεν αὐτῇ τὴν θάλασσαν.

Ἐκείνη τὴν παρετήρησε μετὰ τρόμου. Ἐμελλε καὶ πάλιν ὁ Ὠκεανὸς νὰ τῆς ἀφαίρεισθαι τὸν μνηστῆρά της;

Δειλὴ συνεσφιχθῆ πλυσίον του, ἐκρεμάσθη εἰς τὸν βραχιονά του. Εἶδε πέραν ἐπὶ τῶν κυμάτων ταλαντευόμενον τὸ τορπιλοβόλον εἰς τὸν ὄρμον.

— Εἶνε τὸ 29; ἠρώτησε μειδιῶσα.

— Ναί, τὸ 29, ἀλλ' ὄχι ἐκεῖνο... τὸ τότε, εἶνε ἄλλο. Τὸ πρῶτον ἐξηφανίσθη, ὅπως αἱ λύπαι μας· αὐτὸ εἶνε τὸ σκάφος τοῦ ἔρωτός μας.

Τότε λίαν σιγὰ ἡ Λευκὴ διετύπωσε μίαν ἐπιθυμίαν:

— Ἄκουσε, διατί ν' ἀποχωρισθῶμεν; Παράλαβέ με, θὰ σὲ ἀκολουθήσω. Ὅθ' εἴμεθα ὡς ἐκεῖ πέραν εἰς Νίκαιαν. Ὅθ' ἐκτελέσωμεν ἐκ νέου τὸ πρῶτόν μας ταξεῖδιον.

Ἡ θάλασσα θὰ μᾶς λικνίσῃ καὶ πάλιν ὄμοῦ, ὄμοῦ πάλιν θὰ ἴδωμεν τὸν οὐρανὸν καὶ τοὺς ἀστέρας. Θέλεις;

Ὁ νέος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀρνηθῇ. Ἐπὶ τέλους τίς ἠδύνατο νὰ τοῦ τὸ ἀπαγορεύσῃ; Δὲν ἦτο κύριος ἐπὶ τοῦ πλοίου; Εἰς Λοριὰν ἔπρεπε νὰ χωρισθῶσιν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας πάλιν. Ἀλλὰ τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἂν ἤθελε κόψει κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην τὴν κοινὴν αὐτῶν εὐφροσύνην, ἦτο ὡς νὰ ἐπανέπιπτε πάλιν εἰς τὸ πένθος. Ὅσοι δὲ ἐζῆσαν ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὰ δάκρυα τῆς ἀπουσίας, δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσι τὴν ἰδέαν τοῦ χωρισμοῦ, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν.

Συμφώνησαν τότε νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ Λευκὴ εἰς τὴν ἔγκυλιν, ὅπως προετοιμασθῇ διὰ τὸν βραχὺν διάπλου καὶ νὰ ἐπανέλθῃ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ πιστοῦ Λεοννέκ, ὅστις ἔμελλε νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν ἐκ Λοριὰν εἰς Βάννην.

Ὁ πλοίαρχος ἐστράφη.

Εἶδε τὸν Ζιλδὰ καὶ τὸν σύντροφόν του ἀκίνητους καὶ ἀφώνους ἰσταμένους εὐσεβάστως εἰς ἀπόστασιν τινα. Προσεκάλεσε τὸν ναύτην.

— Σὺ τὰ ἐκατάφερες ὅλα αὐτά; τὸν ἠρώτησε μὲ τὰ βλέφαρα βαρέα ἐκ τῶν δακρῶν.

— Ἄ, κύριε πλοίαρχε, κύριε πλοίαρχε! ἀνέκραξεν ὁ Ζιλδά. Ἀνεγνώρισα τὴν κυρίαν πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ χαρῶ τόσο πολὺ ἂν σὰς ἰδῶ καὶ σεῖς νὰ χαρῆτε!...

Ἄντι πάσης ἀπαντήσεως, ὁ Πλεμόν ἤνοιξε πρὸς αὐτὸν τὰς ἀγκάλας του, ὡς εἶχε πράξει τὴν ἡμέραν καθ' ἣν συνητηθῆσαν ἐν Λοριάν.

[Ἔπεται τὸ τέλος].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Μετὰ βραχεῖαν παῦσιν ὁ Βελτίστσεφ ἐξηκολούθησεν :

— Τώρα... τώρα ὁμολογῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἠττηθέντα. Πόνον καὶ θλίψιν μοὶ προξενεῖ ἡ ὁμολογία αὐτή, ἀλλὰ ὀμιλῶ εἰλικρινῶς, τόσο εἰλικρινῶς, ὅσον ἴσως οὐδέποτε καθ' ὄλον τὸν βίον μου. Ἀναγνωρίζω ὅτι εἶσαι εὐφυεστέρα, ἐπιδειξιωτέρα, ὀξυδερκεστέρα ἐμοῦ, ἰσχυρωτέρα ἐμοῦ καὶ εἰς τὴν θέλησιν καὶ εἰς τὸν χαρακτήρα, καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ ὑποταχθῶ... Τώρα ἀνομολογῶ ὁ ἴδιος τὴν ἐπ' ἐμοῦ ἐπιρροήν σου, καὶ σὲ ἱκετεύω, συγχώρησόν με!

Ἦρπασε μεθ' ὀρμῆς τὴν χεῖρά της καὶ δι' ἱκετευτικῶν βλέμματος ἀνέμενε μετὰ δίψης τὸν λόγον της, τὴν ἀπόφασίν της.

— Πρὸ δύο ἐβδομάδων, βραδέως ἤρξατο ἡ Λιουδμήλα, μετ' ἀπαθείας ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της, διὰ παρομοίας πράξεως, διὰ παρομοίας ὑποταγῆς, με ἱκετεύετε οὐχὶ νὰ σὰς συγχωρῶσω, ἀλλὰ νὰ σὰς φρεισθῶ, ἀφοῦ δὲν κατορθώσατε νὰ με στραγγαλίσετε ἢ νὰ με ἐκφοβίσετε, καὶ σὰς ἐπίστευσα... Τώρα με ἱκετεύετε νὰ σὰς συγχωρῶσω, ἀλλὰ... ἐγὼ δὲν δύναμαι πλέον νὰ σὰς πιστεύσω. Ὅποιαν ἐγγύησιν δύνασθε νὰ μοὶ παρέξητε, ὅτι ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας ταύτης δὲν θὰ ἀρχήσετε νέας κατ' ἐμοῦ δολοπλοκίας;

— Τίποτε δὲν ἔχω πλέον νὰ βυσοδομήσω!

Καὶ ἀνασπῶν τοὺς ὤμους, ἐκλινεν οὖτος μεθ' ὑποταγῆς τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ τότε εἶχετε εἶπει ὅτι οὐδεμία σὰς ἀπέμεινε διέξοδος, καὶ ὅμως...

— Καὶ ὅμως ἐδοκίμασα; Ναί, ἔχετε δίκαιον· εἶχον ἐντείνει ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ἰκανότητά μου εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο καὶ ἔχασα. Ἐχασα τὴν στιγμήν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐνόμιζον ὅτι εἶμαι νικη-

τής... Τώρα ἐκουράσθην· δὲν ἔχω πλέον οὔτε δυνάμεις, οὔτε διαθέσιν νὰ ἐξακολουθήσω τὸ παιγνίδιον τοῦτο· θέλω ἡσυχίαν! Διὰ τοῦτο σὰς ἐπαναλαμβάνω: συγχωρήσατέ με, λάβετε αὐτὰ τὰ χρήματα· ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ἴδιος σὰς τὰ φέρω καὶ παρακαλῶ λάβετε τὰ· εἰς ἀντάλλαγμα αὐτῶν δὲν θέλω ἄλλο παρὰ τὴν ἡσυχίαν, σὰς λέγω!... Βέβαια ὑπάρχει καὶ μέτρον καὶ ὄριον εἰς πᾶσαν δύναμιν, εἰς πᾶσαν δραστηριότητα· ἡ ἰδική μου δραστηριότης ἐστείρευσε πλέον. Ἀφήσατέ με ν' ἀναπαυθῶ, Λιουδμήλα Σεργιέεβνα, ἀφετέ με νὰ τὰ λησμονήσω!

— Ἐγὼ, νομίζω, οὐδὲν φέρω πρόσκομα οὔτε εἰς τὴν ἀνάπαυσιν, οὔτε εἰς τὴν λήθην σας, ἐξέφρασεν ἡ Λιουδμήλα· ἐγὼ, ὡς βλέπετε, ἀναχωρῶ, καὶ τίποτε ἰδικόν σας δὲν λαμβάνω· θέλω μόνον νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ πᾶσαν ἐνέργειάν σας, καὶ δι' αὐτό, φρονῶ, ὅτι εἶνε καλλίτερον νὰ μὴ μένω ἐν Πετροπόλει.

— Ἀλλά... τὰ ἔγγραφα, ἀτόλμως ἤρξατο ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἄ, τὰ ἔγγραφα σὰς ἀνησυχοῦν! διέκοψεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα· καὶ δι' αὐτὰ βέβαια μὰς ἐκοπιμάσετε ἐδῶ... Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε πρᾶγμα, τὸ ὅποιον οὐδέποτε θὰ κατορθώσατε ν' ἀποκτήσετε!

— Δὲν ἤλθα δι' αὐτό! ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ Πλάτων· ἤθελον μόνον νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἀναχωροῦσα με καταδικάζετε ἐφ' ὄρου ζωῆς εἰς τὴν μᾶλλον ἀπροσδιόριστον κατάστασιν, με καταδικάζετε εἰς αἰώνιον τρόμον καὶ ἀνησυχίαν, εἰς αἰώνιαν ταραχὴν καὶ ὑποψίαν ὡς πρὸς τοὺς σκοπούς σας, καὶ ἐξαρτώμενον ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας σας, κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἀνθέξω ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν τοιαύτην κατάστασιν. Παρὰ νὰ διατελῶ λοιπὸν ὑπὸ τοιοῦτον τρόμον, προτιμότερον νὰ τελειώσω ὁ ἴδιος ἀπαξ διὰ παντός.

— Δηλαδή τί θέλετε νὰ εἶπητε με τοῦτο; ἠρώτησε στραφεῖσα πρὸς αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα.

— Ὅτι αἰσθάνομαι ἐκλιπούσας τὰς δυνάμεις μου, ὅπως ἀνθέξω εἰς τὴν βραδείαν ταύτην βάσανον!... Θέλω νὰ εἶπω ὅτι τοσοῦτον ἐξησθήνασα πλέον, τοσοῦτον διψῶ ἠθικῆς ἡσυχίας, ὥστε, ἐν ἐκ τῶν δύο θὰ συμβῆ ἢ θὰ συντρίψω τὴν κεφαλὴν μου ἢ θὰ ὑπάγω νὰ ὁμολογήσω εἰς τὸ δικαστήριον τὴν πρᾶξίν μου.

Ἡ κ. Κόροβοφ ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ ἀκαριαῖον, ἐκπληκτον καὶ ἀνιχνευτικὸν βλέμμα.

— Ναί! ναί!... θερμῶς ἐπεκύρωσεν ὁ Βελτίστσεφ· προτιμότερον νὰ τελειώσω μίαν διὰ παντός!... Καὶ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἀποφασίσω!... Καλλίτερον νὰ ὑποστῶ ἀπαξ τὴν καταισχύνην εἰς τὸ δικαστήριον, νὰ λάβω τὴν ἀπόφασιν καὶ νὰ ἡσυχάσω ἐπὶ τέλους, παρὰ νὰ σύρω τὴν ὑπαρξίν ἐκείνην, εἰς ἣν με καταδικάζετε!... Καὶ πράγματι, τί μοὶ προτείνετε; Συλλογισθῆτέ το! Λέγετε ὅτι δὲν ἔχετε τώρα ἀνάγκην τῶν χρημάτων μου, ἀλλὰ δὲν μοὶ ἀφίνετε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ δια-

θέτω αὐτὰ κατὰ βούλησιν· λέγετε, ὅτι τὰ πάντα ἐτελείωσεν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, ἐν τούτοις, δὲν ἐγκαταλείπετε τὸν σκοπὸν, νὰ με καταδιώξετε εἰς πρώτην τυχούσαν περίστασιν, καὶ ὁπόταν σὰς ἐπέλθῃ τοῦτο κατὰ νοῦν, καὶ θέλετε νὰ ζήσω, θέλετε νὰ ἦμαι ἡσυχος καὶ ἀμείριμος καὶ ν' ἀναμένω μεθ' ὑποταγῆς, ὅταν ἐπὶ τέλους σὰς ἐπέλθῃ νὰ ἐκτελέσετε τὴν ἐπ' ἐμοῦ ἰδιοτροπίαν σας!... Ἀλλὰ τὴν βάσανον ταύτην οὐδεμία ἀνθρωπίνη φύσις δύναται νὰ ὑπομείνῃ!... Καὶ λέγετε ἀκόμη ὅτι με ἀγαπᾶτε, ὅτι εἴθε εἰλικρινῆς φίλη μου!... Θεέ μου! ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ κατόπιν, ὅ,τι καὶ ἂν με ἀναμένει, καὶ αὐτὸ μάλιστα τὸ καλύτερον, πάντοτε τὸ καλύτερον θὰ εἶνε προτιμότερον ἐκείνου, τὸ ὅποιον μοὶ προτείνετε, τὸ καλύτερον τοῦλάχιστον χορηγεῖ εἰς τὸν ἀνθρώπον ὀρισμένην θέσιν, ἐνῶ σεῖς μοὶ τὴν ἀρνείσθε!

Ὁ Βελτίστσεφ ἐξέφραζε πάντα ταῦτα ἀψευδῶς καὶ θερμῶς, βαθέως αἰσθανόμενος τὴν σημασίαν τῶν λόγων του καὶ διὰ τοῦτο ἐταράσσεται περὶ τὰ τέλη τοῦ μονολόγου ἡ ταραχὴ αὐτοῦ ἠῤῥησεν ἐπαισθητῶς τὸ νευρικὸν αὐτοῦ σύστημα, ἐξηρηθισμένον ἐκ τῆς χθεσινῆς ἔτι ὑστερικῆς προσβολῆς, ἐξηγέρθη ἐκ νέου· κατέστη ὠχρὸς καὶ μετὰ κόπου ἐπεράτωσε τὸν λόγον του, διὰ φωνῆς ἤδη ἀσφυκτικῆς ἐκ τῶν βαρέων λυγμῶν.

Ἡ Λιουδμήλα ἠσθάνθη εἰς τοὺς λόγους του τοιαύτην εἰλικρινείαν καὶ τοιαύτην ἀποφασιστικότητα, ὥστε κατελήφθη ἀκουσίως ὑπὸ σοβαρᾶς ἀμφιβολίας, μὴ ἐπὶ τέλους πραγματοποιήσῃ οὗτος τῶν ὄντι τοὺς σκοπούς του. Ἐσκέφθη ὅτι ὄφειλεν ἤδη νὰ ταπεινώσῃ ἐν μέρει τὸ ὕψος της καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τινὰς διαπραγματεύσεις.

Καιροφυλακτῆσασα, ὅτε οὗτος κατεπραῦνθη μικρὸν, ἡ Λιουδμήλα Σεργιέεβνα, ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν φιλικώτερον ἤδη.

— Παραπονείσθε διὰ τὴν θέσιν σας, ἤρξατο αὐτῆ· εἶμαι σύμφωνος, θέσις λίαν δεινῆ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδική μου μήπως εἶνε καλλιτέρα; Λέγετε ὅτι σὰς καταδικάζω εἰς αἰώνιον τρόμον καὶ ἀνησυχίαν· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ βρασιμώτατα δύναμαι νὰ φρονῶ τὰ ἴσα· δὲν εἶμαι πεπεισμένη ὅτι δὲν θὰ αποφασίσετε νὰ με δηλητηριάσετε, μάλιστα· καὶ διὰ τοῦτο εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ. Εἰπέτε ὅμως καὶ σεῖς ὁ ἴδιος τί ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν εἰς τοιαύτην διατελοῦντες ἀμφοτέροι παράδοξον θέσιν; Ὁ φόβος, βλέπετε, εἶνε ἀμοιβαῖος καὶ ἀμοιβαία ἡ δυσπιστία!... Δὲν σὰς τὸ κρύπτω· μοῦ φαίνεται ὅτι τώρα ὀμιλεῖτε εἰλικρινῶς, εἰλικρινέστατα, ἀλλὰ... ἂν ἀπατώμαι;... Ἔπειτα σεῖς μοὶ τὸ ἀπεδείξατε, ὅτι εἴθε ἀξίολογος ἠθοποιός· πῶς λοιπὸν νὰ σὰς πιστεύσω!... Καὶ ἤθελον νὰ σὰς πιστεύσω;... Ναί, πολὺ τὸ ἐπεθύμουν, ἀλλὰ δὲν ἀποφασίζω, δὲν ἀποτολμῶ, καὶ ἰδοὺ τὸ ὀρθὸν συμπέρασμα ὅλων σας τῶν δολογραφῶν!

Ὁ Βελτίστσεφ, οὐδὲ λέξιν προφέρων,

ήκουε μετὰ μελαγχολίας καὶ ὑποταγῆς.

— Εἶπατε ὅτι δὲν σὰς ἀγαπῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ Λιουδμήλα· δυστυχῶς, σὰς ἀγαπῶ! καὶ δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν σὰς εἶπον, ὅτι ἡ «βία» μου, ὡς τὴν ὀνομάζετε, ἀποβλέπει τὸ καλὸν σὰς, τὴν εὐτυχίαν σὰς. . . Λοιπὸν πῶς νὰ προσενεχθῶ τώρα μαζὺ σὰς; Τί ὀφείλω ν' ἀποφασίσω;

— Ἀπηύδῃσα σὰς εἶπον. . . ἐπιθυμῶ τὴν ἡσυχίαν! ζοφερῶς ἐψιθύρισεν ὁ Βελτίσσεφ.

— Οὐδεὶς ἄλλος πλὴν ἐμοῦ δύναται νὰ σὰς τὴν παρέξῃ, εἶπεν αὐτῇ κ' ἐγὼ αὐτῇ τὴν ἐπιθυμῶ! Μήπως κ' ἐγὼ δὲν ἐβαρύνθην τὴν ζωὴν ταύτην, τὴν αἰωνίαν ταύτην κινήσυχίαν, τὴν ἐπάρατον ταύτην ὑποδούλωσιν τῆς παλλακίδος, τὴν ἀχρεῖαν ταύτην διαφορομένην θέσιν, τὴν ὀποῖαν ἐχθαίρω δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου! . . . Ὡ, πόσον ὄλα αὐτὰ τὰ ἐβαρύνθην, ἂν ἐγνωρίζατε πόσον δὲ κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ τὴν ἡσυχίαν! . . . Καὶ τότε μόνον θὰ ἠδύναμην νὰ δώσω καὶ εἰς σεαυτὴν καὶ εἰς ὑμᾶς τὴν ἡσυχίαν ταύτην, ὅταν γοῖαν σὺζυγός σὰς· δὲν τὸ θέλετε. Τί μοι ἀπομένει λοιπὸν;!

— Τώρα. . . σὰς ἰκετεύω πρὸς τοῦτο! διὰ τοῦ αὐτοῦ ζοφεροῦ πεπεισμένου καὶ ἀπηυδημένου ψιθύρου, ὑπέλαβεν ὁ Βελτίσσεφ.

— Χμ. . . «τώρα!» θλιβερῶς μειδιῶσα εἶπεν ἡ Λιουδμήλα· καὶ διατί μόνον τώρα, τώρα, ὅτε ἐπράξετε τὸ πᾶν, ὅπως μηδενίσετε τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην μου; Καὶ διατί ὄχι πρότερον; . . . Ἄλλ' ἔστω! συνήνεσεν αὐτῇ ἔνοῶ τὴν δεινὴν θέσιν σὰς καὶ σὰς λυποῦμαι ἀπὸ καρδίας· πιστεύω ὅτι κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἀνυποκρίτως ὑποφέρετε· ἐγὼ. . . ἐγὼ ἐν τούτοις σὰς ἀγαπῶ, Πλάτων Βασιλεῖς-βιτζ, καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ εὐρῶ δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς μίαν εἰρηνικὴν διέξοδον ἐκ τῆς ἐπαράτου ταύτης θέσεως.

Καὶ ἡ Κόροβοφ βραδέως καὶ μὲ κεκλιμένην κεφαλὴν διήλθε τὸν θάλαμον οἰνοῖ μελετωσά τι.

— Θέλετε ν' ἀκούσετε τοὺς τελευταίους λόγους μου; εἶπεν αὐτῇ σταματήσασα πρὸ τοῦ Βελτίσσεφ.

Ἐκεῖνος ἀνέτεινεν ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα μετὰ προσοχῆς.

— Ἴδου λοιπὸν, Πλάτων Βασιλεῖς-βιτζ! θὰ σὰς δοκιμάσω ἀκόμη μίαν φοράν. Ἀναχωρῶ ἐκ Πετροπόλεως διὰ μερικὸν καιρὸν, πρὸς πᾶν ἐνδεχόμενον, διότι καθ' ὀλοκληρίαν δὲν σὰς ἐμπιστεύομαι ἀκόμη. Τί νὰ κάμω! Σεῖς πταίετε! Τὸ γνωρίζετε, ὅτι «ὅποιος καθ' ἑς τὸ κουργοῦτι φουσα καὶ τὸ γιγαουρτι!» Ἀναχωρῶ· ἀλλὰ σὰς ὑπόσχομαι νὰ μὴ λάθω κανὲν μέτρον καθ' ὁμῶν δυνάμενον νὰ σὰς βλάψῃ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ χρήματα ταῦτα, μοι εἶνε τὸ ἴδιον ἂν τὰ δώσετε εἰς ἐμὲ ἢ τὰ κρατῆτε σεῖς, ὅπως ἐπιθυμεῖτε. Αὐτὸ μόνον σὰς ἀναθέτω, νὰ προσπαθήσετε τὸ ταχύτερον, δι' οἰουδήποτε τρόπον, περὶ τοῦ διαζυγίου μου. Σὰς δίδω πρὸς τοῦτο τρεῖς μῆνας προθεσίαν, νομίζω, ὅτι διὰ τὰ

προκαταρκτικὰ τῆς ὑποθέσεως, ἡ προθεσμία αὕτη εἶνε ἀρκετή. Μετὰ τρεῖς μῆνας θὰ σὰς εἰδοποιήσω ποῦ ὀφείλετε νὰ μοι γράψετε. Ἄν αἱ ἐνέργειαι σὰς ἐπιτύχωσι θὰ ἐπανέλθω καὶ τότε τελειόμεν καὶ μετὸν σὺζυγόν μου καὶ μαζὺ σὰς· ἀλλὰ μαζὺ σὰς βέβαια, ὄχι διαφορητικῶς ἢ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προτέρων συμφωνιῶν μας. Εἰσθε συμφωνοί;

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Ταῦτα εἰπὼν διηυθύνθη ἡσύχως πρὸς τὴν θύραν, ἐκεῖ ὅμως ἔστη καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ἀββᾶν ἐκεραυνοβόλησε αὐτὸν διὰ τοῦ φοβεροῦ βλέμματός του, μετὰ περιφρονητικῆς δὲ χειρονομίας,

— Σὺ ὅμως, τῷ εἶπε, σὺ, ἀχρεῖτε, ἀκουσε τί θὰ σὲ εἶπω. . . Σήμερον θὰ ὑπάγω εἰς τὴν θυγατέρα μου διὰ νὰ μάθω ἀπὸ τοῦ στόματός της ὅτι εἶσαι ψεύστης καὶ. . . τίποτε ἄλλο δὲν σοὶ λέγω, παρὰ νὰ φροντίσης αὐρίον νὰ μὴ σὲ ἰδῇ ἡ Μεσσῆνη, διότι ὅπου καὶ ἂν σὲ ἀπαντήσω, ἀκόμη καὶ ὑποκριτικῶς ἐξασκοῦντα τὰ χρέη σου, θὰ σὲ καταπατήσω ὡς φαρμακερὸν ζώφιο.

Καὶ διὰ σταθεροῦ καὶ μεμετρημένου βήματος, χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ, ἐξῆλθε τοῦ μεγάρου!

Δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ κρούσῃ τὴν συγκίνησίν του, ἡ δὲ φωνὴ του ἔτρεμε λίαν ὅτε ἐφώναζε πρὸς τὸν περιμένοντα πρὸ τῆς θύρας ἀμαξηλάτην του:

— Εἰς τὴν Βαδιάτσαν, εἰς τὴν οἰκίαν μου.

II'

— Ἄφες μας μόνους, Νίνα, ἔχω νὰ ὀμιλήσω μὲ τὴν θυγατέρα μου, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος συντόμως καὶ ἐπιτακτικῶς πρὸς τὴν παιδαγωγὸν μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἔστη πρὸς στιγμήν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου· ἡ ὠχρότης ὅμως καὶ ἡ συγκίνησις, ἧτις κατέλαβεν ἀμφοτέρας ἐπέφερε μεγίστην ταραχὴν εἰς τὸν Ρωμαῖον.

— Φελιτσιτά! τῇ λέγει, ἀφ' οὐ ἔμειναν μόνον τονίζων ἐκάστην λέξιν, διὰ τί μοι ἔκρυψες σήμερον τὸ πρωὶ ὅτι συνέβη ἐδῶ χθὲς καὶ δὲν τὸ ἐξωμολογήθῃς εἰς τὸν πατέρα σου;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐφάνη εἰς τὴν Φελιτσιτάν ὡς ἀδικὸς κατηγορία· διότι ἠσθάνετο ἑαυτὴν ὄλως ἀθῶαν, ἐπομένως πῶς ἠδύνατο νὰ χαιρετίσῃ τὴν ἐπ' ἀνόδον τοῦ πατρὸς της διὰ τοιαύτης διηγῆσεως, ἧτις πολὺ πιθανόν, παραξηγουμένη ὑπ' αὐτοῦ, νὰ τῷ ἐπέφερον ἄφατον λύπην; Περιέμενε λοιπὸν τὸ ἐσπέρας, ἵνα διὰ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου τῷ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα· ἀλλὰ πῶς συνέβαινε τώρα αὐτός, ὅστις

οὐδὲν ἐγνώριζε, νὰ τὴν ἐρωτᾷ τόσο ἀποτόμως:

— Ἄλλὰ, πατέρα, σήμερον τὸ ἐσπέρας εἶχα σκοπὸν νὰ σὰς τὸ διηγηθῶ. . . ἦτο ἄλλως τε τόσο ἀσήμαντον. . .

Ἐκφρασις φοβερᾶ; ὀργῆς ἐζωγραφῆθη κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ρωμαίου.

— Ἄ, ἀθλία! τότε λοιπὸν εἶνε ἀλήθεια; ὅστε εἶχε δίκαιον ὁ ἀββᾶς; ἀνέκραζεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ μὲ συνεσιγμένους γρόνθους ὄρμων ἐναντίον της. Λέγε, τῇ φωνάζει, λέγε ἀμέσως τί ἔγεινε; διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, λέγε, ἢ μὰ τὴν ψυχὴν τῆς μητρὸς σου! . . .

Ἐντρομος ἡ Φελιτσιτά ὑπεχώρησεν· εἶχε γίνῃ καταπόρφυρος προσβληθεῖσα ἐν τῇ φιλοτιμίᾳ της καὶ τῇ συναισθήσει τῆς ἀθρότητός της ἀνέκραξε:

— Καὶ ἀπὸ πότε, πατέρα, σοὶ ἔδωκεν ἡ θυγάτηρ σου τὸ δίκαιωμα νὰ τὴν ὑπωπτευθῆς διὰ τόσο ἀτιμον πράξιν; Μὲ κατηγορεῖς, χωρὶς τίποτε ἀκόμη νὰ γνωρίζῃς! Διὰ τί πληγόνεις τόσο ἀδίκως τὰ σπλάχνα σου;

Ὁ Ρωμαῖος ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἡσύχως τὴν παρετήρει· ἀλλὰ τῷ ἐφάνη ἀδύνατον νὰ ἦνε ἔνοχος ἡ θυγάτηρ του, νὰ τῷ ὀμιλῇ δὲ διὰ τοιαύτης γλώσσης.

— Τότε λοιπὸν, ὀμίλει! τῇ ἀπήντησεν ἡσυχώτερον καὶ ἐκαθέσθη ἀπέναντί της.

Τῷ διηγήθη τότε τὰ πάντα· τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεξε, τὴν σωτηρίαν της καὶ τὴν διανυκτέρευσιν, χωρὶς νὰ παραλείψῃ τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρειαν.

— Καὶ ἔπειτα; τὴν διέκοψεν ἀνυπόμονος καὶ μόλις κατορθῶνων νὰ καθῆται ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν.

— Καὶ ἔπειτα, πατέρα, τῷ ἀπήντησε γονυπετήσασα πρὸ αὐτοῦ καὶ ἀτενίζουσα αὐτὸν διὰ τοῦ εἰλικρινεστέρου καὶ ἀθωοτέρου βλέμματος, καὶ ἔπειτα δὲν μὲ πιστεύεις; ἢ ἀμφιβάλλεις ἀκόμη ὅτι ἡ Φελιτσιτά σου σοῦ κρύπτει τὴν ἀλήθειαν;

— Τὴν ἀλήθειαν! ἀνέκραζεν ὁ Ρωμαῖος καὶ πάλιν ὀργισθεὶς καὶ ἀποθῶν αὐτὴν μετ' ἀποστροφῆς, τὴν ἀλήθειαν θὰ σοὶ τὴν εἶπω ἐγὼ· εἶσαι ἡ ἐρωμένη του! . . . κατὰρα εἰς σέ, ἀθλία.

Ἡ ὀργή, ἣν μόλις ἐκράτησεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς κομῆσεως, ἐξέσπα ἤδη μετ' ὅλης τῆς ὀργῆς τοῦ σικελικοῦ αἵματός του, ὅπερ ἀγρίως ἐκόχλαζεν εἰς τὰς φλέβας του· οἱ κρόταφοὶ του ἐκρότουν βιαίως, τὸ δὲ πρόσωπον ἦτο καταπόρφυρον.

— Γονάτισε, ἀθλία! γονάτισε, κρύψου· κρύψου μέσα εἰς τὴν αἰσχύνην σου διὰ νὰ μὴ σὲ ἰδοῦν πλέον τὰ μάτια μου.

Ἡ Φελιτσιτά δὲν ὑπέφερε πλέον. Ἀνεπήδησε καὶ λαβοῦσα ὑπερήφανον πρὸ αὐτοῦ στάσιν ἀντέκρουσε τὸ πυρίφλεκτον βλέμμα του.

— Ἡ ἐρωμένη του; ἐγὼ;

Ἐξαλλοὶ ἐκ τῆς ὀργῆς ἴσταντο πατὴρ καὶ θυγάτηρ ἀπέναντι ἀλλήλων. Ἀμφοτέρων τὰ βλέμματα ἐξέπεμπον φλόγας, ἡ δὲ σκληρὰ αὐτῶν ἔκφρασις ἐδήλου προφανῶς τὰ ἐμπαθῆ καὶ ἄγρια ἐνστικτὰ τῆς

ἀδαμάστου καὶ φλογερᾶς φύσεως τῶν κατοίκων τῶν νοτιῶν κλιμάτων καὶ πρὸ πάντων τῆς Σικελίας καὶ Κορσικῆς· οὔτε ὁ εἷς, οὔτε ὁ ἄλλος ἐγνωρίζον πλέον τί ἔπραττον. Ὁ μὲν πατὴρ ἤρπασε τὴν ῥάβδον του, ἡ δὲ θυγάτηρ ἤγειρε μετὰ καταπληκτικῆς δυνάμεως, ἀπιστεύτου διὰ τὰς ἀδυνάτους καὶ ἀλαβαστρίνους αὐτῆς χεῖρας, παμμέγεθες κάθισμα, ἐτοίμη νὰ τὸ μεταχειρισθῆ ὡς ἀμυντικὸν καὶ ἐπιθετικὸν ὄπλον.

— Ναί, τὸν ἀγαπῶ, ἀνέκραξεν ἀγρίως καὶ μετὰ παρρησίας, μὲ ἀκοῦς; καὶ ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσῃ καὶ θὰ τὸν ἀκολουθήσω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου. Εἶνε ἀρκετὰ τίμιος, ὥστε πρὶν μὲ ἀπαγάγῃ νὰ μὲ σύρῃ πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ κυρίου!

— Τί ἐξεστόμησες, ἀθλία! ... σὺ! ... ἡ θυγάτηρ μου μὲ ἐκείνον τὸν Ἑλβετὸν ἀξιωματικόν!

Ἐκείνη δὲν τὸν ἤκουε.

— Δὲν γνωρίζεις, ὦ! ὄχι, δὲν γνωρίζεις ὅποιον εὐγενῆ ψυχὴν ἔχει ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος μοὶ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἐκεῖ κάτω. . . καί, ἐκεῖ κάτω, μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ θολωτὸν ἐρείπιον διήλθε τὴν νύκτα καὶ ὄχι εἰς τὴν οἰκίαν σου. Ἐκτοτε ποτὲ δὲν ἐπάτησεν ἐδῶ τὸν εἶδον τὸ πρῶτὸ ἀπομακρυνόμενον μὲ τὸν ἐπιζήσαντα ἵππον του. Ὅχι! ὄχι! πατέρα, δὲν τὸν γνωρίζεις. Ἐγὼ ὅμως τὸν ἐγνωρίσα ἀρκετὰ καλά, διὰ νὰ τὸν ἀγαπήσω . . . καὶ νὰ τοῦ ὀρκισθῶ πίστιν αἰωνίαν. Καὶ μήπως σοῦ ἐπιτρέπεται, πατέρα, νὰ λησμονήσῃς ἐκείνον ὁ ὅποιος μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς ἔσωσεν ἀπὸ τὴν φοβερὰν φουμάραν τὴν Φελιτσίταν σου; . . . τὸ μόνον σου τέκνον; Ναί, αὐτὸς ὁ Ἑλβετός, αὐτὸς ὁ ξένος τὸ ἔπραξε! Λοιπὸν δύνασαι, τολμάς νὰ τὸν λησμονήσῃς; Καὶ ἔπειτα εἶπέ μου, ἐπιτρέπεται καὶ εἰς ἐμὲ αὐτό; Ὁμίλει λοιπὸν, πρέπει νὰ τὸν λησμονήσω; Πρέπει νὰ τὸν περιφρονῆς;

Εἰς τὰς ἀγρίας ὅμως ταύτας καὶ ἀδαμάστους φύσεις ἐπέρχεται τόσον συντόμως ἡ ὕψις, ὅσον καὶ ἡ ἔξαψις, ὅπως καὶ εἰς τὸν περικαλύπτοντα τὰς χώρας ταύτας οὐρανὸν ἡ αἰθρία διαναδέχεται τὴν καταγίγδα.

Τοιαύτην μεταβολὴν ἐπέφερον εἰς τὰ αἰσθήματα τοῦ Ρωμαίου ἡ ἐξέγερσις καὶ ἡ ἀντίστασις αὐτῆ τῆς θυγατρὸς του, ὥστε ἀμέσως ἐπέισθη. Δάκρυα ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του· ἔρριψε μακρὰν τὴν ῥάβδον καὶ ἐναγκαλισθεὶς αὐτὴν θερμῶς:

— Ἐχεις δίκαιον, τῆ λέγει, ναί, ἔχεις δίκαιον, μὴ παρεξηγῆς τὴν ὀργὴν τοῦ ἀγαπητοῦ σου πατρὸς. Ἄν τὸ ἔπραξεν αὐτό, ὅπως λέγεις, τότε βεβαίως δὲν ὑπάρχει ἄλλη εὐγενέστερον πάλ्लουσα καρδιά. Καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ ἀρνηθῶ τὴν χεῖρά σου εἰς ἄνδρα ὡς αὐτόν. Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἐγίνετο, ἐὰν δὲν ἦτο ἐχθρὸς μας· ἀλλὰ εἶνε . . . εἶνε, Φελιτσίτα, καὶ αὔριον, ἴσως θὰ ἀναγκασθῆς νὰ πολεμήσῃς ἐναντίον του. Δὲν σε γνωρίζεις, καθὼς τὸ ὄνομα σου, καὶ ὅταν τὸ μάθῃ; Νομίζεις, ἀθῆό μου παιδί, ὅτι ἡμπορεῖ αὐτός,

Ἑλβετός ἀξιωματικὸς, νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμὲ, τὸν Ρωμαῖον τὸν ὀχλαγωγόν, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου; Δὲν ἡμπορεῖ δὲν τὸ θέλει· ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ ἤθελε, δὲν τολμᾷ. Ἀμέσως θὰ ἔχανε τὸν βαθμόν του, καὶ θὰ ἀπωθεῖτο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του. Ἐπειτα καὶ σὺ μόνη, Φελιτσίτα, σὺ ἡ ἰδία, ἡμπορεῖς νὰ λησμονήσῃς ὅτι εἶσαι παιδί μου; Παιδί τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ νεῦμα ἀναπαύεται ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ μας, τῶν συμπατριωτῶν σου, τῶν ἀδελφῶν σου; Φελιτσίτα, κύτταξέ με, ἀνήκεις εἰς τὸν λαόν σου, ἢ δὲν ἀνήκεις; εἶσαι παιδί μου ἢ ὄχι; Νὰ φύγῃς, μοὶ εἶπες; νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς, ὅπου ἐκεῖνος θέλει! ὦ! ὄχι, Φελιτσίτα, ὄχι· σκέψου ὅτι εἰς τὸ κίνημα αὐτὸ ἔγκειται ἡ ὑπόληψις μου, ἡ ζωὴ μου· καὶ ἔπειτα τί ἀποθάρρυνσις διὰ τοὺς δυστυχεῖς μας φίλους, οἱ ὅποιοι ἔχουν εἰς ἐμὲ ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην! καὶ οἱ ὅποιοι ἐν μόνον μου νεῦμα περιμένουν, διὰ νὰ ἐγκαταλείψουν περιουσίαν, γυναῖκα, τὰ πάντα, καὶ νὰ ριφθοῦν εἰς τὴν φωτιάν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἀγαπητῆς μας πατρίδος! Ὅχι, Φελιτσίτα, δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ ἡ καρδιά σου, τὸ φίλτρον πρὸς τὸν γέροντα πατέρα σου! Ἀπὸ σέ, λοιπὸν, ἀπὸ ὅ,τι μέλλεις νὰ μοὶ ἀπαντήσῃς ἐξαρθῶνται τόσα καὶ τόσα καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ ἡ ζωὴ τοῦ δυστυχοῦς πατρὸς σου· ἐὰν ἡ λέξις αὕτη ἦνε «προδοσία» ὦ τότε ἀστραπηδὸν θὰ διαδοθῆ εἰς τὸν τυφλὸν ὄχλον· ἀμα οὗτος μάθη ὅτι ἡ κόρη τοῦ Ρωμαίου ἔφυγε μὲ ἕνα ἐχθρὸν, ἀμέσως θὰ μὲ ἐκλάβουν ὡς ἐπίορκον καὶ θὰ μὲ διώξουν ὡς ἀχρεῖτον προδότην! καὶ τότε . . . τίποτε ἄλλο δὲν μοὶ μένει παρὰ νὰ φύγω. . . νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου, ὅπου εἶνε ἄγνωστος ἡ Σικελία καὶ ὅπου δὲν ἐπάτησεν ἀκόμη τὸ ποδᾶρι τοῦ σικελοῦ! . . .

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Ρωμαῖος καὶ πλεῖστα ἄλλα ὅσα ὑπηγόρευεν αὐτῷ ἡ θερμὴ του φαντασία.

Ἀτενῶς προσβλέπουσα αὐτὸν ἡ Φελιτσίτα καὶ ἀκίνητος ἤκουσε τοὺς λόγους του· κατέστη ὠχρὰ ὡς πτώμα· ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον, διότι ἐνόμισεν ὅτι ἄβυσσος ἀνοίγεται πρὸ τῶν ποδῶν της . . . καὶ ὅμως ὁ πατὴρ της εἶχε δίκαιον, διότι καὶ ἡ ἰδία πολλάκις τὰς ἰδέας ταύτας τοῦ πατρὸς της παρεδέχθη ὡς ὀρθὰς.

Πῶς ἠδύνατο λοιπὸν ἤδη νὰ τῷ ἀντιτεῖν;

Τρέμουσα ἐδράξατο τῶν χειρῶν τοῦ πατρὸς της καὶ εἰς ἄκρον συγκεκινημένη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ.

— Ὅχι! ὄχι! ἐφώνησε κλαυθμηρίζουσα δὲν θέλω νὰ γίνω αἰτία τόσων κακῶν!

Ἐπὶ πολὺ ἔμειναν οὕτω τρυφερῶς ἐνηγκαλισμένοι· ἔξωθεν ἠκούοντο τὰ βήματα τῆς Νίνας· ἐφαίνετο πλησιάζουσα ἵνα ἀκούσῃ τί συνέβαινεν ἐπὶ τόσῃν ὥραν μετὰ τὸν πατέρα καὶ τῆς κόρης.

— Φελιτσίτα! ἤρξατο τέλος ὁ Ρωμαῖος, ἐν ᾧ ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν ἐκ συγκινήσεως, παιδί μου . . . σὲ εὐχαριστῶ. Τὸ

ἡλιζα· ποτὲ δὲν ἀμφέβαλλα ὅτι ἡ καρδιά σου πάλλι γενναίως ἐντὸς τοῦ τρυφεροῦ σου στήθους, ἀλλὰ ἐδῶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μένης πλέον· ἔλα, θὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ εἰς τὴν πόλιν . . . πλησίον τοῦ πατρὸς σου. Ἐκεῖ εἶνε ἡ θέσις σου, διότι ἐὰν μείνης ἐδῶ, πολὺ πιθανὸν νὰ ἐπιστρέψῃ, νὰ σὲ ζητήσῃ, καὶ σὺ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐπανίδῃς πλέον!

Σκοτοδινιώσα ἤγειρε τὸ βλέμμα ἡ Φελιτσίτα ἀνακράζουσα:

— Ποτέ; πατέρα, ποτέ;

— Λάβε θάρρος, κόρη μου! θυσίασον τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν πατρίδα· τὴν θυσίαν αὐτὴν τὴν ἀπαιτεῖ ἡ δυστυχῆς πατρίς σου, καὶ ἡ ὑπόληψις τοῦ ἀγαπῶντός σε πατρὸς· εἰς ἐκεῖνον ὅμως, ὁ ὅποιος τόσον εὐγενῶς καὶ ἀνδρείως ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς κόρης μου, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ χρεωστῶ αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην. — Ἀλλὰ τίποτε πλέον, μὲ ἀκοῦς; — ἄβυσσος μὰς χωρίζει—εἶνε ἐχθρὸς μας καὶ αὐτὸ μὴ τὸ λησμονήσῃς, Φελιτσίτα!

Κατάκοπος ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ γήθους του τὴν ὠραίαν κεφαλὴν της.

— Νὰ τώρα, ἐψιθύρισε, κλαίουσα εἶμαι ἔτοιμος, σὲ ἀκολουθῶ. . . ἀλλὰ μοῦ ὑπόσχεσαι . . .

— Ὁμίλει παιδί μου!

— Πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ ἦνε σεβαστὴ ἡ ζωὴ ἐκείνου, ὁ ὅποιος ἔσωσε τὴν Φελιτσίτα σου! ἐψιθύρισε ἀναλογιζομένη τὸν ἐπικείμενον ἀγῶνα.

— Μείνε ἤσυχος, κόρη μου! τίποτε μὴ φοβᾶσαι δι' ἐκεῖνον· ὁ Ρωμαῖος καλλιτέρον ἀπὸ κάθε ἄλλον ἐννοεῖ τὰ καθήκοντα, τὰ ὅποια τοῦ ἐπιβάλλει ἡ εὐγνωμοσύνη!

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἐγκατέλειψε τὴν ἐν Βαδιάτσα οἰκίαν του.

Στρέψαντες γωνίαν τινα βράχου, παρετήρησαν τὸν δυστυχῆ φρὰ Σεραφῖνον, ὅστις ἄσμενος προσεπαθεῖ· νὰ καθαρῖσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ τὰς πέτρας· μόλις τοὺς ἀντελήφθη ἐκεῖνος καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτοὺς προσηνέστατα· ἡ Φελιτσίτα ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἅστις ἦτο δι' αὐτὴν πλήρης γλυκείων ἀναμνήσεων. Φοβρὰ πάλῃ αἰσθημάτων συνεκροτεῖτο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῇ ψυχῇ της. Ἡ ὑπόσχεσις, ἣν ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα της ἀπ' ἐνός, καὶ ὁ φοβερός ἔρωσ ἀπ' ἑτέρου, ὃν ἐμεγέθυον ὑποθάλλουσαι αἱ φλόγες τοῦ κοχλάζοντος σικελικοῦ αἵματός της, λίαν ἐτάραττον αὐτὴν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀμαξα τοῦ Ρωμαίου διέσχισε τὰς ὁδοὺς τῆς Μεσσήνης, μετὰ τῶν ἐρειπίων, τῶν περικυκλούντων τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν τοῦ Ρωμαίου, ἀντήχει τὸ θλιβερὸν βῆμα τοῦ ἵππου τοῦ Ἐκαρτ.

— Ἐ! γιὰ ποῦ κύρ λοχαγέ, διέκοψεν ἡ ἔρρινος φωνὴ τοῦ φρὰ Σεραφῖνου, τὸ ὀνειροπόλημα τοῦ νεαροῦ λοχαγοῦ.

— Τὸ σπῆτι εἶνε ἄδαιο· μόλις πρὸ ὀλίγου ἔφυγεν ὁ Ρωμαῖος μὲ τὴν θυγατέρα του διὰ τὴν πόλιν· τὴν κόρην δηλαδή,

της οποίας χθές εσώσατε τὴν ζωὴν! ἔ! ὁ Θεὸς δὲν θὰ τὸ λησμονήσῃ, σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

— Ρωμαῖος; Τί ὄνομα εἶναι αὐτό; ἀνέκραξεν ὁ Ἐκαρτ διακόψας ἀποτόμως τὸν δρόμον τοῦ ἵππου του. Ὁ Ρωμαῖος; Τί θέλεις νὰ πῆς μὲ αὐτό, καλὲ μοναχέ;

— Τί θέλω νὰ πῶ; πῶς! δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὀχλαγωγοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ οἰκία αὕτη;

— Καὶ τότε λοιπὸν ἡ Φελιτσιττα εἶνε θυγάτηρ...

— Καὶ δὲν τῷ ξευρες αὐτό, κύρ λοχαγέ! Χθές δὲν εσώσατε καμμίαν ἄλλην παρὰ τὴν θυγατέρα τοῦ Ρωμαίου τοῦ ὀχλαγωγοῦ τῆς Μεσσήνης...

Τοῦ δυστυχοῦς καλογήρου ἡ λέξις ἐξέπνευσεν εἰς τὸ στόμα. Διατί ἄρα γε οἱ λόγοι ἐνεποίησαν τόσῃ ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἀξιωματικόν; Αὐτὸς μετέβαλλεν ὄψιν. Τί ἄρα γε συνέβαινε;

Ταῦτα σκεπτόμενος ὁ καλὸς μοναχός, παρετήρει ἀκίνητος τὸν Ἐκαρτ, εἰς δὲν ἐπῆλθε παράδοξος μεταβολή. Εἰς τὸ πρόσωπόν του διεχύθη ὠχρότης θανάτου· ἐφάνετο θέλων νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκστομίσῃ λέξιν. Καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην τὰ δὲ ἡνία ἐντελῶς ἐγκαταλείψας, ἔστρεψε πρὸς τὴν Μεσσήνην ἀφίνων τὸν πιστόν του Πήγασσον νὰ ἐκλέξῃ τὸν καλλίτερον πρὸς τοῦτο δρόμον.

ΙΔ'

Πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς πόλεως, μακρὰν πολὺ τῶν τελευταίων οἰκιῶν, κεῖται ἐπὶ τινος ἀποκρήνου βράχου, ὅστις ὑπέρεκειται τῆς θαλάσσης, ὑπὸ ἄλλους ἐλαιῶν καὶ ἀγρίων αἰμασιῶν κάκτου καὶ ἀθανάτου κεκρυμμένον ἀρχαῖον καὶ ἐτοιμόρροπον ἐρείπιον νορμανδικῆς τινος πύργου. Πρὸ πολλῶν αἰῶνων εἶχεν οὗτος κτισθῆ ὑπὸ τῶν κατοικούντων τὴν νῆσον ἵπποτων ὡς προπύργιον κατὰ τῶν τολμηρῶν Σαρακηνῶν πειρατῶν, οἵτινες ἀφόβως ἐλυμαίνοντο τὴν νῆσον, νῦν ὁμως δὲν ἐχρησίμευεν ἢ ὡς κατοικία γλαυκῶν καὶ παντοίων ἄλλων ὀρνέων.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πύργου τούτου ἔφερε στενὸν καὶ ἐπικίνδυνον μονοπάτιον πλήρες ἀκανθῶν, προσιτὸν μόνον εἰς τὰς ἀγρίας γαλάς καὶ τὰς ἀλώπεκας· διότι, ἐκτὸς τούτων οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ ἀνθρώπινον πλάσμα.

Τὴν νύκτα ὁμως ταύτην, ἥτις ἠκολούθησε τὰ προηγηθέντα γεγονότα, ἐπεκράτει ἐντὸς τοῦ πύργου τούτου ζωηρὰ κίνησις· εἰς τὸ στόμιον τῆς ὑψηλῆς θολωτῆς θύρας, εἰς ἣν ἔφερον ἡ ἠρειπωμένη κρεμαστὴ γέφυρα, ἐφύλαττεν ὁμιλος ἀνδρῶν, δὲν ἀμυδρῶς ἐφώτιζε τὸ διὰ τῶν νεφῶν ἀσθενῶς φθάνων φῶς τῆς σελήνης· ἐντὸς ὁμως, ἐπὶ ἀσφαλοῦς ὑψώματος, εἶχον συναχθῆ τέσσαρες πέντε ἄνδρες, οἵτινες ὀμίλουν χαμηλοφῶνως πρὸς ἀλλήλους.

— Ἡ περίστασις εἶναι καταλληλοτάτη, ἔλεγεν ὁ εἰς τούτων. Ὁ Σαλβατόρος ἔχει δίκαιον· ὡς εἰς μόνος θὰ ἐγερθῇ

ὁ ὄχλος, ἀρκεῖ νὰ μάθῃ ὅτι ἐλθετὸς ἀξιωματικὸς ἠτίμασε σικελὴν κόρην· θὰ εὐρωμεν δὲ τρόπον νὰ ρίψωμεν τὴν εὐθύνην ἀμέσως εἰς τοὺς Νεαπολιτανούς!

— Ποῦτος σοῦ τὸ εἶπε, πατέρα; εἶσαι βεβαίος ὅτι δὲν σὲ ἠπάτησαν; ἐγὼ μόνος εἶμαι, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ἐνδιαφέρωμαι περισσότερο, διότι εἰς ἐμὲ ἀντανάκλαξ ἢ προσβολή, ἐπομένως εἰς ἐμὲ ἀνήκει ἡ ἐκδίκησις!

— Ἀντωνῖνε! τῷ ἀπήντησεν ὁ Σαλβατόρος· μὴ φοβᾶσαι καὶ ἔξερῶ τί λέγεις· μοὶ τὸ ἐνεπιστεύθη ὁ ἀββᾶς Σκαλιόνι, ὁ ὁποῖος ἦτο αὐτόπτης μάρτυς, καθ' ὅτι διαμένει πρὸ καιροῦ εἰς Βαδιάτσαν. Ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἔστειλεν ἐκεῖ νὰ ἐξαγγίσις τίς οἶδε ποῖαν ἀμαρτίαν του, σήμερον δὲ τὸ πρῶτ' ὀμίλησε μὲ τὸν ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Ρωμαίου!

— Κατὰρα! ἀναθεματισμένοι γυναῖκες! ἄχ! ἐγὼ εἶμαι· γιὰ σὰς· σὰς ὑπόσχομαι νὰ ἀνατελῇ ὁ ἥλιος αἰμόφυρτος ἐπὶ τῆς Μεσσήνης!

— Πολὺ καλὰ διὰ σὰς, ἐπρόσθεσεν ἕτερος τις ἐκ τῶν τοῦ ὀμίλου, ἀλλὰ πότε θὰ δοθῇ τὸ σημεῖον τῆς ἐξεγέρσεως; ὀμίλει Σαλβατόρε, τί ἀπεφασίσθη;

— Ἀκούστέ με! ἤρχισεν ὁ ἐρωτηθεὶς.

Καὶ πλησιάζας περισσότερο πρὸς τοὺς ἄλλους.

— Ἀπεφασίσθη νὰ εἰμεθα ἔτοιμοι διὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρεω, εἶπε. Κατὰ τὴν Κυριακὴν αὐτὴν ἡ κόμησις τοῦ Σελλαμάρε θὰ προσκαλέσῃ ὡς συνήθως εἰς τὸ μέγαρόν της, τὸ ὁποῖον ὅλοι γνωρίζετε, ὅλους τοὺς ἀριστοκρατικούς, τοὺς Νεαπολίτας καὶ τοὺς Ἑλβετοὺς εἰς χορὸν· ὅτι θὰ γείνη, ἐκεῖ θὰ ἀρχίσῃ. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ δοθῇ τὸ σημεῖον. — Ἀκούστε καλὰ καὶ μὴ λησμονήσητε ὅ,τι θὰ σὰς εἶπω. Κατὰ παλαιὸν ἔθιμον περιφέρεται ἀφ' οὗ κτυπήσῃ μεσάνυκτα, εἰς τὰς ὁδοὺς ὁ νεκρὸς τῶν Ἀπόκρεω· καὶ ἔπειτα μετὰ πομπῆς βυθίζεται ὁ ἀχύρινος νεκρὸς εἰς τὴν θάλασσαν. — Λοιπὸν ἐὰν ὁ νεκρὸς φέρῃ στολὴν Ἑλβετοῦ ἀξιωματικοῦ, τότε θὰ πῆ ὅτι ἠγγικεν ἡ ὥρα καὶ τὸ χάραγμα θὰ ἐξορήσῃ ὁ ὀπλισμένος ὄχλος ἐναντίον τῶν δυναστῶν του. Ἐὰν ὁμως αὐτὸ δὲν συμβῇ, θὰ εἰπῇ ὅτι συνέβη προδοσία· κανεῖς δὲν θὰ κινήθῃ, οὔτε θὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ τὴν ἐπομένῃν συνάζονται ἐδῶ οἱ ὀχλαγωγοὶ καὶ συσκέπτονται περὶ τοῦ πρακτέου.

— Τὰ ἔξερῃ αὐτὰ ὁ Ρωμαῖος;

— Ἄν δὲ τὰ ἔξερῃ αὐτοῖον θὰ τὰ μάθῃ!

— Ἐεῦρες ὅ,τι συμβαίνει μὲ τὴν κόρην του;

— Ἀπόψε ἐμβῆκε μαζύ της εἰς τὴν πόλιν καὶ μὲ ἐζήτει, ἀλλὰ δὲν μὲ συνήνησεν!

Ἠγέρθη καὶ χαιρετῶν τὸν υἱὸν του,

— Ἀντωνῖνο! τῷ λέγει, σὺ βεβαίως θὰ μείνης ἐδῶ κρυμμένος!

— Χμ! αὐτὸ λέγω κ' ἐγὼ, ἂν καὶ μὲ αὐτὴν τὴν μετεμφίσειν εὐκόλως ἤμπο-

4. Ἐνετικὴ συνήθεια, ἐπικρατοῦσα εἰσέτι καὶ παρ' ἡμῖν ἐν Ἐπτανήσῳ.

ροῦσα νὰ περιπλανηθῶ εἰς τὸ πλῆθος τῶν προσωπιδοφόρων! Θὰ ἰδῶ, διότι μὲ αὐτὸ τὸ ῥάσω τίποτε δὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ βοηθήσω τοὺς ἀδελφούς μου νὰ θάψουν τὴν Ἀπόκρεω. Σεῖς ἐσκέφθητε ἀρετὰ διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους. Ἀφῆστέ με τώρα νὰ πάγω καὶ ἐγὼ νὰ σκεφθῶ διὰ τὰς ἰδικὰς μου.

Σιωπηλοὶ πάντοτε διελύθησαν.

— Πῆγαινε λοιπὸν, ἐφώναζεν ὁ Σαλβατόρος εἰς τὸν ἤδη μακρὰν υἱὸν του, ἀλλὰ αὐτοῖον εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν μὴ λείψῃς νὰ εὐρεθῆς ἐδῶ! ἀκούς;

Ἡ πόλις ὅλη, προπάντων δὲ αἱ ἀριστοκρατικώτεροι καὶ ἀρχαιότεροι συνοικίαι ἀντήχουν ὑπὸ τῶν τρελλῶν κρότων τῶν Ἀπόκρεω· τὰ καπηλεῖα, τὰ καφενεῖα καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ διὰ τὴν ἀνωτέραν κοινωνίαν προωρισμένα Club ἔβριθον εὐθύμων καὶ θορυβούντων προσωπιδοφόρων· πρὸ ἐνός καπηλίου, ὅπερ ἔγεμε καπνοῦ καὶ οἰνοβαρῶν πελατῶν, ἴστατο κεκυφῶς δομινικανός τις μοναχός· ἦτο οὗτος μετμημφισμένος ἢ ἀπλῶς περιδιαβάζων ἀδελφός; Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερον, ὀλίγον θὰ τὸ ἐπίστευε τις, ἐὰν ἔβλεπε τὸ ζωηρὸν καὶ πονηρὸν του βλέμμα, ὅπερ ἀνήσυχον ἐζήτηζε τοὺς διαφόρους ὀμίλους. Κίνημα εὐχαριστήσεως διέφυγε τὴν στιγμὴν ταύτην τοῦ μοναχοῦ· προφανῶς ἤυρεν ὅ,τι ἐζήτηει, διότι ἀμέσως νέος τις μετμημφισμένος εἰς ἐνετὸν λεμβοῦχον ἠγέρθη καὶ τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸ σκοτεινότερον μέρος τῆς ὁδοῦ.

— Πῶς ἔτυχε αὐτὸ Ἀντωνῖνε! τῷ λέγει ὁ νεωστὶ ἐλθὼν, τί γυρεύεις σὺ ἐδῶ;

— Σὲ χρειάζομαι! ἀλλὰ ὄχι μόνον αὐτό· πόσους ἔχεις εἰς τὴν διάθεσίν σου;

— Ὅσους θέλεις, ἀλλὰ τί τρέχει;

— Ὅ,τι τρέχει εἶναι σπουδαῖον καί... πρέπει ἀμέσως νὰ γίνῃ.

— Ἔστω, μείνε ἥσυχος δι' αὐτό, ἀλλὰ ποῖον;

— Ἐνας Ἑλβετὸς ἀξιωματικὸς ἀτίμασε τὴν ἀρραβωνιαστικὴν μου.

— Τί; τὴν Φελιτσιττα;

— Ναί, τὴν ἰδίαν· πρέπει νὰ λείψῃ πόσα θέλεις;

— Τὸ ὄνομά του;

— Ἐκαρτ φὸν Χάτβιλ!

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσας ὁ Γιάκοπος ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος μηχανικῶς δὲ ἀνήγειρε τὸ ἄκρον τοῦ λεπτοῦ μύστακός του.

— Χμ! τί νὰ σοῦ πῶ, πολλὰς δουλιὰς φαίνεται νὰ ἔχη αὐτός ὁ φίλος, γιὰτὶ δὲν εἶναι ὁ πρῶτος...

— Τι τὸν κυνηγᾷ καὶ ἄλλος;

— Ἀπάνω κάτω! αἰφνης ἕνας ἀββᾶς μου προεπλήρωσε διακόσια δουκάτα καί...

— Πῶς! ἕνας ἀββᾶς; μήπως λέγεται Σκαλιόνι; Ὡ, τότε αὐτὸ τὸ πεσκέσι σοῦ ἔρχεται ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὴν κόμησιν τοῦ Σελλαμάρε! Ἐ! ἐμάντευσά;

— Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ξέρω, τὰ ὀνόματα ποτὲ δὲν τὰ λέμε! καὶ συγχρόνως ἐγέλα πονηρῶς, ἔπειτα ὀρισμένως δὲν μὰς εἶπε· μὰς κατάρωσε μόνον γιὰ τὴν τελευταίαν νύκτα τῶν Ἀπόκρεω — καὶ τότε

θὰ μὰς 'πῆ τί ἔχει νὰ γίνη — πολὺ πιθανὸν ἢ ἐντολὴ τοῦ νὰ ἦναι 'σὰν τὴν 'δική σου ἴσως πάλιν καὶ νὰ μὴν ἦναι!

— Λοιπὸν δὲν με ἐνδιαφέρει αὐτό· ἀπὸ ἐμὲ δὲν ἔχεις νὰ ἀκούσης παρὰ θάνατον ἀκούεις; ἀλλὰ ὑπὸ μίαν συμφωνίαν· θὰ γίνη ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου· με ἔννοεῖς;

— Ἔστω, τίποτε δύσκολον· θὰ πληρώσης ἀμέσως;

— Τὰ μισὰ, καὶ τὸ ἐπίλοιπον ἀφ' οὗ γίνη ἡ δουλειά.

Ὁ μοναχὸς ἤγειρε τὸ ράσον τοῦ καὶ ἐξαγαγὼν βαρὺ δερμάτινον βαλάντιον ἐναπέθεσεν εἰς τὴν τρέμουσαν χεῖρα τοῦ δολοφόνου πολλὰ ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ νομίσματα.

— Ἐ! Ἀντωνίνο, τῷ λέγει ὁ Γιάκοπος ἐνῶ ἐμέτρα, κάτι πολὺ γλήγορα μοῦ ἔγινες πλούσιος; μήπως δι' αὐτὸ μοῦ κρύβεσαι κάμποσες μέραις ἀπὸ τὰ λημέρια μας;

— Σῶπα ἀχρεῖ! δὲν σοῦ μοιάζω!

— Ὅχι δά, κανάρι μου, μὴ θυμῶνεις καὶ χαλάς τὸ αἷμά σου· ἀστειεύομαι, τῷ ἀπήντησεν ἐν ᾧ τοῦ ἔτυπτε φιλικῶς τὸν ὄμον.

— Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ, τὸ κτύπημά τοῦ ἦταν σὰν ψεύτικος παρὰς μαρκησίου καὶ ἀληθινὸ ἀσπῆμι δικηγόρου· ζεύρεις, κάτι ζεύρομε ἐμεῖς ἀπ' αὐτά. Χα! χα! Καὶ γελῶν ἔκρυψε τὰ νομίσματα.

— Λοιπὸν λέγε, πότε, πῶς καὶ ποῦ;

Ὁ Ἀντωνίνοσ ἐφαίνετο σκεπτόμενος.

— Μὰ τί νὰ θέλῃ αὐτὸς ὁ ἀββάς, ἤρχισε τέλος, δὲν θέλω νὰ ἔχω τὴν ἴδια δουλειὰ με παπάδες, κάνε μου τὴν χάριν ἄφες τον ὡς ποῦ νὰ τελειώσω ἐγὼ με τὸν λοχαγόν!

— Ἀ νά, ἐδῶ εἴμεθα τώρα! τί λές, μπάρμπα, τί μοῦ τὸ λές ἐμέ; ὁ λοχαγὸς θὰ ἦναι στὸ χορὸ τῆς κομῆσης, ἐκεῖ βράστον, καί... τώρα περιμένεις νὰ σὲ διδάξω; Πότε ἀκριβῶς εἶνε ὁ χορὸς;

— Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, δηλαδὴ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν.

— Θαυμάσια! ἀλλὰ ὁ ἀββάς ποῦ σκοπεύει νὰ τοῦ τὴν φτειάσῃ;

— Κατάλαβα πῶς με πῆρες γιὰ κορούδο, ἀφ' οὗ λοιπὸν θές... τί νὰ σοῦ πῶ, δῶσε πενήντα δουκάτα πάρα πάνω ἀπὸ τὸν ἀββά καὶ σοῦ λέγω ὅ,τι θές· ἐντοσοῦτῳ, ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ· νά—καὶ ποῖος 'μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς μασκαράδες νὰ 'μποῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου τῶν Σελλαμάρε γιὰ νὰ ἀκούσουν, λίγη μουσική;

Ταῦτα εἰπὼν ἐχαίρεισε καὶ ἐν ᾧ ἠτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ,

— Γιάκοπε! φωνάζει ὁ Ἀντωνίνοσ, πότε θὰ σὲ ἀνταμώσω αὐτοῖον;

— Πάντοτε τὴν ἴδιαν ὄραν καὶ εἰς τὸ ἴδιον μέρος, μόνον μὴν τὰ χάσης, ἂν ἀντὶ τοῦ γονδολιέρῃ 'δῆς κανένα καπουτσῖνο. Καὶ ἀπῆλθον.

— Ἄγιε Ρόκκο! ἐψιθύριζεν ἀπερχόμενος ὁ Γιάκοπος, εἶναι ἐχθρὸς τῆς ἐκκλησίας ὁσέως οὐδέποτε ἔκλινε γόνυ πρὸ τοῦ βωμοῦ σου· βοήθησε τὸ χέρι μου νὰ τὸν σφάξῃ καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ ἀναψῶ λαμπάδα μεγαλειότερη ἀπὸ τὸ μπόη

μου· ἔπειτα δὲν τὸ κάνω 'γώ· τὸ κάνει ὁ ἀββάς σου καὶ ἐκείνη ἡ κόμησσα ποῦ σὲ καταφόρτωσε χρυσάφια καὶ λαμπάδες· σ' αὐτοῦς τὸ κρῖμα καὶ βόθηθά με.

Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν προηγεῖτο τῶν συνήθων πράξεων τοῦ, ἢ προκαταρκτικῆ αὐτῆ δέησις τοῦ δολοφόνου Σικελοῦ· ἐπ' αὐτῆς στηριζόμενος καὶ ἐπὶ τῆς λαμπάδος, δι' ἣς ἤλπιζε νὰ μετριάσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ προστάτου ἀγίου τοῦ, δὲν τὸν ἐτάραττεν, ἐὰν ἐπαναλαμβάνανε τρεῖς τῆς ἡμέρας τὸ ἄτιμον ἐπάγγελμά τοῦ.

Ἐν ᾧ ταῦτα διεπράττετο, ὄπισθεν τῶν τειχῶν τοῦ φρουρίου ἰστάμενος ὁ Ἐκάρτ ἐπλάνα τὸ ρεμβῶδες βλέμμα τοῦ ἐπὶ τῆς σεληνοφωτιστοῦ Μεσσήνης.

— Ἡ Φελιτσιτά ἡ θυγάτηρ τοῦ Ρωμαίου!

Αἱ λέξεις αὗται ἔμενον ἔναυλοι εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ εἰς τὸ φρούριον. Τὴν ἔχασε! Διὰ παντὸς τὴν ἔχασε! Οὐδεμίαν ἐλπίδα ἀπέμενε πλέον· καὶ ὁμως πόσον θερμότερον ἠσθάνετο ἐαυτὸν ἐλκυσόμενον πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο καὶ μελαγχολικὸν βλέμμα τῆς; Τὴν ἀναπαρίστα διὰ τῆς φαντασίας τοῦ ἐν ὄλῃ τῇ μαγεῖα τῶν θεληγῆτρων τῆς· πῶς ἦτο δυνατόν αὐτὸς ὁ Ἐλβετὸς ἀξιωματικός, ὀρκισθεὶς πίστιν εἰς τὸν Φερδινάνδον, νὰ νυμφευθῇ τὴν Φελιτσιτάν τὴν θυγατέρα τοῦ ὀχλαγωγοῦ, ὅστις πολὺ πιθανὸν αὐριον νὰ ἐξεγείρῃ τὸν ὄχλον ἐναντίον τοῦ φρουρίου; Μακρόθεν ἤρχετο μέχρις αὐτοῦ ὁ τρελλὸς ἤχος τῶν Ἀπόκρεω, ὅστις ὁμως δὲν ἔκαμνεν ἄλλο ἢ νὰ αὐξάνῃ τὴν λύπην τοῦ. Πλήρης μελαγχολίας ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσθῆριζεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς χειρός. Ἡ δὲ παγερὰ νύξ ταχέως ἐξήλειψε δάκρυ, ὅπερ ἐκυλιέτο ἐπὶ τῶν παρεῖων τοῦ.

[Ἔπεται συνέχεια].

A. Δ. X.

Ἐκ τοῦ ἔρτι ἐκδοθέντος ἐν Ζακύνθῳ Ἡμερολογίου τοῦ 1890 ὑπὸ τοῦ νεαροῦ κ. Νικολάου Δ. Ἐπισκοποπούλου, ἀποσπῶμεν τὸ κατωτέρω ἔργον, τὸ ὅποιον νομίζομεν ὅτι μὰς ἀνήκει αὐτοδικαίως καὶ ὡς Ἀθηναϊκὸν διήγημα, καὶ ὡς φέρουν τὴν ὑπογραφὴν τακτικοῦ συνεργάτου μας. Σ. τ. Δ.

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Ἦσαν φίλοι—φίλοι τῆς στιγμῆς, συνδεθέντες ἐκ τῆς γειτνιασεως τῶν θέσεων ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς παραδόσεως καὶ ἐκ τῆς συνεργασίας ἐν ἐνὶ Συλλόγῳ, ἐκ τῶν ἰδρυθέντων ὑπὸ φοιτητῶν τῆς Νομικῆς. Πρωτοετείς καὶ οἱ δύο, ὁμήλικες, με τὸν μύστακα μόλις ἐπανθοῦντα, ἀβροὶ κομψοῦμενοι, ζωηροὶ, συνέσφιξαν μετὰ πολλῆς ταχύτητος τῆς γνωριμίας των τοὺς δεσμούς, ὥστ' ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ἀπέλεσαν μίαν τῶν γνωστοτέρων φιλικῶν δυάδων καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἐν τοῖς κέντροις καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, ὡς ἐφείλικον μάλιστα παντοῦ τὴν προσοχὴν με

τὸ ὄραϊον των ἐξωτερικόν. Εἶνε γνωστὴ ἢ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἀπερισκεψία τῆς ἡλικίας των. Πολλάκις μετὰ μίαν μόνον ἡμέρας σχέσιν προσοικειοῦνται ὡς μετὰ εἰκοσιν ἐτῶν· καὶ ὁμως τίποτε δὲν γνωρίζουσι περὶ ἀλλήλων, ἐκτὸς τῆς μορφῆς καὶ τῶν τρόπων πρὸς τὰ ὅποια συμπαθοῦσιν ἀμοιβαίως, ἐκτὸς τοῦ ὀνόματός των, τετυπωμένου ἐπὶ ἐπισκεπτηρίων κομψῶν με χρυσᾶς παρυφᾶς, καὶ ἐκ τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως, ἐν μέρει, ὃ μὲν εἶνε ἐπαρχιώτης περὶ τοῦ ἀθηναίου, ὅτι εἶνε υἱὸς Τραπεζίτου—ὀνόματος γνωστοῦ ὀπωροῦν—ὃ δ' ἀθηναῖος περὶ τοῦ ἐπαρχιώτου ὅτι εἶνε υἱὸς μεγαλεμπόρου ἐν Σύρῳ.

Καὶ τίποτε ἄλλο. Οὔτε οἶκον γνωρίζουσι, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φήμην, οὔτε θρύλλους, οὔτε βαθὺν χαρακτῆρα, οὔτε παρελθόν, οὔτε διαγωγὴν. Καὶ ἐκμυστηρεύονται πρὸς ἀλλήλους τὰ αἰσθηματά των, καὶ ἐμπιστεύονται εὐκόλως τὰ πάντα, καὶ εἶνε πρόθυμοι νὰ θυσιασθῶσιν ὃ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου εἰς τὸν πρῶτον ἐνθουσιασμόν, οἱ Ὁρέσται καὶ Πυλάδαι τῶν ἡμερῶν μας—ἀφ' οὗ οὕτω τοὺς ὀνόμαζον καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς ὁμήλικες με δόσιν τινὰ εἰρωνείας, φθονοῦντες, ἂν θέλετε, τὴν ἀποκλειστικὴν των σχέσιν.

Ἡ μεταξὺ τῶν δύο διαφορὰ—οὐσιώδης μὲν, ἀλλὰ δυναμένη ταχέως νὰ ἐκλείψῃ—ἦτο ὅτι, ἐν ᾧ ὁ ἀθηναῖος εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐρωμένην, ὁ ἐπαρχιώτης δὲν κατῴρθασε νὰ ποκτήσῃ ἀκόμη. Καὶ ὅταν ὁ τελευταῖος παρηκολούθει τὸν φίλον τοῦ συχνα εἰς τὰς ἐρωτικὰς τοῦ ἐκδρομὰς καὶ ἐγένετο μάρτυς τῶν θριάμβων τοῦ, καὶ ἐνεθυμείτο τὸ εὐτυχὲς ἐρωτικὸν παρελθόν τοῦ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ὧ, πόσον ἐλυπεῖτο καὶ πόσῳ διακαῶς ἐπεθύμει νὰ εἶχε καὶ αὐτὸς τότε μίαν ἐρωμένην... Εἶνε τόσῳ γλυκεῖα παρένθεσις εἰς ἔρωτος εἰς τὴν ἀνίαν τῶν παραδόσεων καὶ τῶν συζητήσεων τοῦ Συλλόγου!...

«Ἄχ. καυμένη Γεῶργο, πῶς σὲ ζηλεύω!» ἔλεγε συχνὰ πρὸς τὸν Ἀλέκον· «ἄς 'μποροῦσα κ' ἐγὼ νὰ βρῶ μὴ ποῦ νὰ μ' ἀγαπήσῃ...

— Ἄμ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε δύσκολο, σοῦ τῶπα. Ρίψε τὰ δίκτυα σου... καὶ δὲν δύνεται, κάτι θὰ κάμῃς.

— Τόσον καιρὸ παιδεύομαι καὶ τίποτα δὲν ἔπιασα ἀκόμη. Ἀτυχία πολλή· αὐτὸ τὸ κεφάλαιον.»

Τὸ παράπονον τοῦτο τοῦ Ἀλέκου ἦτο στερεότυπον δι' ἀρκετὸν χρόνον. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἐπέτυχε νὰ εὕρῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἐρωμένην. Ἦτο εἰς καιρὸν, καθ' ὃν ὁ φίλος τοῦ ἔλειπεν, ἐκδραμῶν μετὰ τοῦ πατρός τοῦ καὶ ἄλλων φίλων εἰς τριήμερον κληρονομικὴν ἐκδρομὴν ἀνά τὰ περὶχωρὰ τῶν Ἀθηνῶν. Τότε ὁ ἄλλος συνήντα καθ' ὁδὸν συχνὰ μίαν κόρην ὠρόλευον με γλυκεῖα μαύρους ὀφθαλμούς, βαδίζουσαν παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μητρὸς τῆς καὶ ὀδηγοῦσαν λευκὸν κυνάριον διὰ ταινίας ἐρυθρᾶς. Τὴν ἔβλεπεν ἀγνωστον πρῶτην φοράν καὶ τὴν προσέβαλεν ἀμέσως καὶ ἀποτόμως. Ἡ κόρη, ὡς ἐὰν εὐρίσκετο εἰς τὴν ἴδιαν μετ' αὐτοῦ ὡς πρὸς

τὸν ἔρωτα θέσιν, ἔσπευσε ν' ἀνταποκριθῆ μετὰ πάσης προθυμίας, καὶ κατήντησεν μόλις εἰς τρεῖς ἡμέρας νὰ μειδιᾷ ἐπαφρόδιτον εἰς ἐκάστην τῶν συνάντησιν καὶ ν' ἀπευθύνῃ διφορούμενας τινὰς ἐκφράσεις πρὸς τὸν μικρὸν τῆς Ἀζώρ. Ἔως καὶ αὐτὸς ὁμοίως πρὸς τὴν φιλίαν ἐκείνην...

Πλήρης χαρᾶς ὁ ἐραστὴς ἔσπευσε, ἐνοεῖται, μόλις ἐπανῆλθεν ὁ φίλος τοῦ ἐκ τοῦ κυνηγίου, νὰ τὸν καταστήσῃ κοινὸν τῆς εὐτυχίας του. Καὶ ἐν ᾧ οὗτος εἶχε νὰ παραπονῆται ἐναντίον τῶν κυνῶν καὶ τῶν ὄπλων, συγκεφαλαίων τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδρομῆς εἰς τὴν φράσιν: «Οὐτε φτερό!» ὁ ἄλλος τούναντίον ἀπέφερε καλὴν ἐκ τοῦ ἀνὰ τὴν πόλιν κυνηγίου λείαν, εὐλογῶν ἕνα μικρὸν κύνα καὶ ἐξαίρων τὴν δύναμιν τῶν ὄπλων του...

«Καὶ νὰ ἰδῆς, καυμένη Γεῶργο, πῶς τὴν ἔμπασα, σὲ λίγες ὥρες, σὲ βεβαίῳ! Φαίνεται ὅτι τὰ θέλει φοβερὰ αὐτὸ τὸ κορίτσι. Τὴν ἀρχὴ μάλιστα τόσῃ ἐντύπωσι μού ἔκαμεν ἢ μανία τῆς, ὥστε τὴν ἐπῆρα γιὰ καμμιά ἄπ' ἐκείνες ποῦ ζεῦρεις... εἶνε ζωηρὰ εἰς τὸ ἔπαρκον, θὰ ἰδῆς... θὰ ἰδῆς...»

— Εἶνε ὠραία;

— Chic, parole d'honneur!... Ἐνα γοβάκι καὶ μιὰ γαμπίτσα ποῦ θὰ σὲ πιάσῃ τρεμουῖλα! Ἀψηλὴ, λεπτή, μ' ἕνα χρῶμα συμπαθητικὸ, μὲ κάτι ὠραῖα μαῦρα μάτια, καὶ μ' ἕνα χεῖλακι κόκκινο μιὰ τρέλα. Ἐγὼ γιὰ τὸ χεῖλι τῆς τὴν ἀγάπησα... θὰ τῆς ζητήσω συνέντευξιν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, γιὰτὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν τῆς τὸ φιλήσω μία φορὰ.

— Καὶ δὲν ἠξέυρεις, εἶπες, τὸνομά τῆς;

— Ὅχι ὅσους ἐρώτησα πλαγίως δὲν τὴν γνωρίζουν.

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον λὲς νὰ τὴν γνωρίζω;

— Πιθανόν. Μάλιστα μού φαίνεται πῶς εἶνε γειτόνισσά σου. Κάθεται στὴν ὁδὸν Ἀγίου Κωνσταντίνου... ἐκεῖ δὲν μού εἶπες πῶς κατοικεῖς κ' ἐσύ;

Τὴν στιγμὴν ταύτην εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔξωθεν τοῦ «Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν», τὴν ὄραν τοῦ περιπάτου. Μακρόθεν διέκρινον ἐρχομένην μίαν κυρίαν παχεῖαν καὶ μελανείμονα, ἐν συνοδίᾳ λευχείμονος ὑψηλῆς κόρης, ὀδηγοῦσης λευκὸν κυνάριον διὰ ταινίας ἐρυθρᾶς...

Ὁ Γεῶργος ἐστράφη αἰφνιδίως πρὸς τὸν ἐρωτόληπτον φίλον του μ' ἕν μειδίωμα μελιτώδες καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τῷ εἴπῃ περὶ τῶν ἐρχομένων κατὶ τι, πολὺ ἐνδιαφέρον βέβαια. Ἀλλ' ἐσταμάτησε μόλις εἶδε τὸ ἐλαφρὸν ἐρύθημα τοῦ φίλου του καὶ τὴν ἐκφρασίαν του, ἐτοίμου καὶ αὐτοῦ νὰ εἴπῃ περὶ τῶν ἐρχομένων κατὶ τι, πολὺ περισσότερον ἐνδιαφέρον... Ἐστη ἔκπληκτος, μὲ μισὴν λέξιν, περιμένων.

«Νά, αὐτὴ εἶνε ἡ ἐρωμένη μου!» ἐψιθύρισε ὁ Ἀλέκος, θλίβων τὸν βραχίονα τοῦ συνοδοῦ του.

«Ὡ!...»

Ὁ Γεῶργος ἀπεσπᾶσθη τοῦ βραχίονος

τοῦ φίλου του καὶ ἐσταμάτησεν ἐνώπιόν του, ὡσεὶ κεραυνόπληκτος. Ἐρωμένη του! αὐτὴ ἦτο ἡ ἐρωμένη του! περὶ αὐτῆς ἀντήλλαξαν πρὸ μικροῦ τόσας βεβήλους λέξεις!... αὐτὴν ἐτόλμησεν ἐκεῖνος νὰ τενίσῃ!... Ἡ ὀργή του ὑπῆρξεν ἀκαριαία καὶ φοβερά. Δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ προφέρῃ λέξιν καὶ ἐξεργάγη εὐθὺς εἰς χεῖμαρρον βιαίων κινήματων. Ὡς μανιώδης ἐπέπεσε κατὰ τοῦ φίλου του μὲ ὄψιν ἀγρίαν, μὲ ἕνα ὑπόκωφον μυκηθμόν, τύπτων διὰ γρόνθων ἐν μέσῃ ὁδῷ.

Ἐκεῖνος ἐδέχθη τὰ πρῶτα κτυπήματα ἐνεός, κάτωχρος. Ἀλλὰ ταχέως ἀνέκτησε τὸ θάρρος του καὶ ἤρχισεν ἀμυνόμενος καὶ αὐτὸς νὰ κτυπᾷ. Ἡ πάλη συνεκροτήθη πλήρης.

Αἱ τάξεις τῶν περιπατητῶν τῆς ὁδοῦ Σταδίου διεσπᾶσθησαν. Ἀπετελέσθη κύκλος ἐκπληκτῶν εἰς τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ἔριδα δύο κομψῶν, δύο συμπεριπατητῶν, τόσῳ φίλων κατὰ τὸ φαινόμενον. Ἐσπευσαν γνωστοὶ καὶ τοὺς διεχώρισαν, παρενετέθησαν δὲ μεταξύ των, ἀποτρέποντες αὐτοὺς πάσῃ δυνάμει τοῦ νὰ ἐφορμήσωσι πάλιν κατ' ἀλλήλων. Ἀδυνατοῦντες νὰ τὸ κατορθώσωσιν, ἤρκοῦντο ἐξεμῶντες ἤδη κατ' ἀλλήλων ὕβρεις βανούσους καὶ στυγεράς. Ταῦτα ἐγένοντο εἰς διάστημα χρόνου τόσῳ βραχέως, ὥστε αἱ πλησιάζουσαι κυριαὶ ἀπέιχον ἀκόμη πολὺ τοῦ τόπου τῆς ἔριδος.

Ἐτυχον καὶ ἐγὼ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρών.

Ἐκπληκτος διὰ τὴν διένεξιν τοῦ Ὁρέστου πρὸς τὸν Πυλάδην, διὰ τὴν διάλυσιν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη φιλίας οὕτως ἐν τοῖς κύκλοις μας παραδειγματικῆς, ἀλλ' οὐδὲν τῶν προδιατρεξάντων γνωρίζων ἢ μαντεύων, ἠρώτων τοὺς πέριξ μου γνωρίμους ποῖα ἀρά γε ἦτο ἡ αἰτία τοῦ ὑπ' ὄψιν ἀπροόπτου. Κανεὶς δὲν ἐγνώριζε νὰ μὲ πληροφορήσῃ καὶ ὅλοι εἶχον τὰς αὐτὰς μετ' ἐμοῦ ἀπορίας. Ἀλλὰ μεταξύ τῶν ἀνταλασσομένων ὕβρων, ἤκουσθη αἴφνης μία φράσις, ἐπιρρίψασα φῶς ἀρκετὸν εἰς ὅλας τὰς ἐσκοτισμένας διανοίας:

«Εἶνε, βρέ, ἡ ἀδελφή μου!» ἀνέκραξε μετ' ἀπεριγράπτου τόνου ὁ Γεῶργος.

Μάλιστα, ἡ ἐρωμένη τοῦ φίλου του ἦτο ἡ ἀδελφή του. Ὅταν κατόπιν μοὶ διηγήθησαν ὅλην αὐτὴν τὴν σκανδαλώδη ἱστορίαν, μεταξύ τῶν πολλῶν σχολίων, ἐξέφρασαν τὴν ἀπορίαν μου, πῶς ὁ Γεῶργος δὲν ἐνόησε τὰ συμβαίνοντα ἀμέσως ἐκ τῆς περιγραφῆς καὶ τῆς διηγήσεως τοῦ φίλου του, καὶ μάλιστα ἄφ' οὐ ἐγνώριζεν ὅτι, ἕνεκα ἀποδημίας τῆς μητρὸς των, ἡ ἀδελφή του μὴ ἐξερχομένη τέως συχνά, ἐπανέκαθε τοὺς περιπάτους τῆς ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἔλειπεν αὐτὸς εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ ἐπέστρεψεν ἡ μήτηρ του.

«Καὶ ποῖος ἀδελφός — μοὶ ἀπεκρίθησαν — ἀναγνωρίζει τὴν εἰκόνα τῆς ἀδελφῆς του, ζωγραφιζομένην ὑπὸ ἐραστοῦ;»

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸ προσέχες:

Τ Ο Π Ε Ρ Α Μ Α

Διήγημα ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Γ. Κ. Γεωργιάδην. Γνωρίζετε, παρακαλοῦμεν τῷ κ. Ν. Εὐσταθίῳ ὅτι ὁ κ. Μ. Στεφανίδης ἐπληρώσε ὄρ. 30 ἀντίμων συνδρομῆς: Ἐ' καὶ Σ'! ἔτους. Τὰ 25 τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» ἀποστέλλονται ἀντὶ 4 φρ. μόνον εἰς τοὺς προπληρόντας συνδρομητάς. — κ. Νικόλαον Στραβοπούδην. Ἐὰ κερδήθεντα βιβλία τοῦ Λαχείου ἡμῶν ἀπεστάλησαν διὰ ταχυδρομικοῦ ὁματός καὶ ἐπ' ὀνοματί τοῦ κ. Δ. Ζήσου. Ὀφείλετε ἡμῖν ὄρ 1 — κ. Ἐλευθ. Κ. Τσιβῆν. Ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. — κ. Γ. Γρηγόριον Φουρτούαν. Ἐλλείποντες ἀριθμοὶ καὶ κερδήθεντα βιβλία τοῦ Λαχείου ἡμῶν ἀπεστάλησαν διὰ ταχυδρομικῶν δεμάτων. Περὶ τῶν λοιπῶν ἐγράψαμεν ὀμῖν. — κ. Δ. Παναγιωτόπουλον. Ἐλήφθη ταχ. ἐπιταγὴ Εὐχαριστοῦμεν. Ἡ σημειώσις σας διεβιάσθη τῇ Διευθύνσει τῆς «Διαπλάσεως». — κυρίαν Πολυεὐνην Στεργίου καὶ κ. Μ. Ἀναστασιάδην Κερδήθεντα βιβλία τοῦ Λαχείου ἡμῶν παρεδόθησαν. — κ. Φ. Μαρκοῦζον. Ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. — Ι. Μόσχον. Ἐλήφθησαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Γ. Κωνσταντινίδην. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλη ζητηθέν. — Ὑποπρακτορεῖον Τήνων. Ἐλήφθη ἀντίτιμον πωλησεως φύλλων μηνῶν Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου. Αὐτὰ ἔχει τὸ ἐμπόριον μὴ παραξενέουθε. — Κυρίαν Εὐφροσύνην Ἀριδοπούλου, κκ. Νικ. Δεστερλῆν, Δημ. Κρεμεζῆν, Νικ. Κόκκαλη, Α. Ἀριστάρχην, Χαράλ. Καββαδίου. Συνδρομὰ ὕμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Θωμᾶν Α. Σ. Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς διὰ τὴν τακτικὴν ἀγορὰν τοῦ φύλλου, ὡς πρὸς τὰς ἱστορίας δὲ καὶ διηγήσεις, σὰς ἀπαλλάττομεν τοῦ κόπου, διότι ἀρκουμέθα εἰς τὴν φροντίδα τῶν ἡμετέρων συνεργῶν. — κ. Λεωνίδα Μουλῆν. Δυστυχῶς εἴμεθα ἀκατάλληλοι δι' ὅτι ζητεῖτε. Ἀποτανῆτε εἰς ἄλλους καταλληλοτέρους. Μὴ λησμονεῖτε ὅμως, ἀφοῦ θ' ἀναμείνετε ἀπάντησιν, ν' ἀποστείλητε καὶ εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον. — κ. Νικόλαον Φουρτούαν. Ἐλήφθη ταχυδρ. ἐπιταγὴ. Εὐχαριστοῦμεν. Διωρθώθη διευθύνσις. — Ἐμ. Βεκτερέλλην. Ἐλήφθησαν ὄρ. 84,90 Φύλλα ἀπεστάλησαν. Θὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὴν ἐπιστολήν σας. Ἐγράψαμεν. — κ. Σταμ. Πετρίδην. Ἀπεστάλησαν. — κ. Βικτωρα Κ. Ἀργυροπούλου. Ἀπαῖταθε, ἀξιώτιμη κύριε, διότι ἂν ἐδημοσιεύομεν τὴν ὑβριστικὴν ἐπιστολήν, ἣν μᾶς ἐπέμψατε, διότι ἐζητήσαμεν τὴν συνδρομὴν τοῦ ἔτους παρὰ τῆς κυρίας Ρ. Α. θὰ ὄκτερον τὸν συνήγορόν της πλέον τῶν 4,000 καλοπληρωτῶν συνδρομητῶν μας. — Ἐνὶ ἀναγνώσει. Ἐνταῦθα. Βεβαίως εἰς τὰ Ἐκλεκτὰ δὲν ἐδημοσιεύθῃ, καθόσον δὲ γνωρίζομεν εἶνε ἀμετάφραστον. — Δεσποινίδα Ἀλεξάνδραν Παππαδοπούλου. Εὐχαριστοῦμεν καὶ περιμένομεν. Ἐνεργάση εἰς τὴν «Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην» ἡ δεσποινὶς Μαρίνα Ξενοκράτους. Τὸ πρῶτον ἐκδοθὲν τεῦχος ἀπεστάλη.

Ἐξεδόθη τὸ Α' τεῦχος τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

τοῦ λαμπροῦ περιοδικοῦ, οὗτινος ἀγγελία διενεμήθη πρὸ τίνος τοῖς συνδρομηταῖς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τὸ Α' τεῦχος περιέχει: Τὸν Ἀθηναῖον Ἰρυσσοθήραν, διήγημα τοῦ κ. Μιχαὴλ Μητσᾶν αὐτοτελές: καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους (ἔξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἐτησία (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) ὄρ. 10. προπληρωτέα, ἐξέμνηος ὄρ. 6 προπληρωτέα.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν αἱ αὐτὰ τιμαὶ εἰς χρυσόν.

Ἀντὶ 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιούνται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἐκάστου τεύχους.

Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦντα τὴν 1ην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτίζουσι σειρὰν τερπνῶν, ὠφελίμων καὶ ἀξιαναγνώστων ἔργων, ὧν κατὰ λόγος ὑπάρχει ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀγγελίᾳ.

Συνδρομητὰ ἐγγράφονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλείῳ τῆς «Κορίνθης», ὁδὸς Προαστείου ὄρ. 10, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ προηγούμενα τεύχη ὡς καὶ ὁ νέον ἐκδοθέν.